

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.793 van 21 februari 2002
in de zaak A.100.153/XIV-1814.**

In zake : XXX,

2200 HERENTALS

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 11 februari 1976 en van Egyptische nationaliteit, op 14 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van de regularisatieaanvraag ingediend door de verzoekende partij overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 januari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij, die in het Nederlands in haar opmerkingen werd gehoord, en gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Op 26 januari 2001 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet).

1.2. Op 19 september 2000 verleent de tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie een negatief advies dat als volgt luidt:

“(…)

Uit de nota van het secretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tijdig werd ingediend, dat de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden en dat kan aanvaard worden dat hij op 1 oktober 1999 in België verbleef.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2,4/ van de wet van 22 december 1999. Betrokken(e) moet bijgevolg op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.

1. De duur van het verblijf in België:

Betrokkene heeft een Schengenvisum dat in maart 1998 werd afgeleverd.

In het schooljaar 1998-1999 heeft hij met vrucht een cursus Nederlands gevolgd in het centrum volwassenenonderwijs (STLB) te Antwerpen (stukken 3 en 4). Voor het schooljaar 1999-2000 is er enkel een bewijs van inschrijving (stuk 6).

Hij verblijft bij zijn broer te Scherpenheuvel, die gehuwd is met een Belgische vrouw. Deze broer, de heer S. O. M. A. bevestigt dit ter zitting.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanvrager bijna twee jaar in België verblijft op het ogenblik van de aanvraag. Dat dit verblijf ononderbroken was kan niet met zekerheid gesteld worden.

2. Verdere bewijzen van sociale bindingen en integratiewil:

Betrokkene heeft tijdens het schooljaar 1998-1999 met vrucht een cursus Nederlands gevolgd. Voor het schooljaar 1999-2000 is er enkel een inschrijving en geen bewijs van regelmatige aanwezigheid of examens.

Samen met zijn broer heeft betrokkene bij akte van 14 februari 2000 verleden voor notaris P. Goossens te Grobbendonk een bvba opgericht, volgens de verklaring ter zitting met de bedoeling een restaurant te openen in Kortenberg.

Hij brengt een voorlopige vergunning tot tewerkstelling bij dd. 18 juli 2000 en een loonafrekening als arbeiderkeukenhulp in de bvba Minas te Antwerpen vanaf juli 2000.

Aangezien de termijn gedurende dewelke de aanvrager in België verbleef veel korter is dan de wet vooropstelt, moet hij des te meer de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen kunnen aanwijzen. De aangehaalde gegevens zijn onvoldoende overtuigend om in het kader van de wet van 22 december 1999 voor regularisatie in aanmerking te komen.

OM DIE REDENEN

Geeft de Tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie aan de Minister van Binnenlandse Zaken een ongunstig advies betreffende de aanvraag van betrokkene.

1.3. (...)”.

Op 17 oktober 2000 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Ten eerste: XXX. meent dat de Kamer van de Commissie en dienvolgens de Minister onvoldoende rekening hield(en) met zijn relaties met Belgen, met zijn familie en met andere personen welke hier regelmatig verblijven. Verzoeker vraagt de vernietiging wegens gebrek aan motivering.”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“Ten eerste: XXX meent dat de Kamer van de Commissie en dienvolgens de Minister onvoldoende rekening hield(en) met zijn relaties met Belgen, met zijn familie en met andere personen welke hier regelmatig verblijven. Verzoeker vraagt de vernietiging wegens gebrek aan motivering.”

In een eerste ‘middel’ vordert verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing ‘wegens gebrek aan motivering’.

De verwerende partij acht dit ‘middel’ onontvankelijk bij gebreke van een voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, noodzakelijk opdat het bestaan zou kunnen worden aangenomen van een middel als bedoeld in art. 20, lid 2, 2/ van het zgn. Procedurereglement Vreemdelingenzaken (Koninklijk Besluit dd. 9.7.2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Naar analogie met de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip ‘middel’ in de zin van art. 2, § 1, 2/ Algemeen Procedurereglement (Besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State) dient immers te worden aangenomen dat er slechts van het bedoelde middel sprake kan zijn wanneer de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring (o.a.) één of meerdere rechtsregels aanduidt die door de bestreden administratieve beslissing zouden zijn geschonden (cf. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.522, 29.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Bij deze aanduiding moet(en) de rechtsregel(s) in kwestie met voldoende duidelijkheid en precisie worden omschreven (R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu is aan deze vereiste van voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) niet voldaan.

Er dient immers voor ogen te worden gehouden dat er diverse types van motiveringsplicht bestaan, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Vandaar dat dan ook reeds terecht werd geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 53 l).

Het is wat haar betreft dan ook ten overvloede en dus slechts in subsidiaire orde dat de verwerende partij nog de volgende repliek wenst te laten gelden als reactie op de concrete, d.w.z. niet vanuit het oogpunt van een welomschreven rechtsregel benaderde, kritiek die verzoeker in de toelichting van het besproken middel formuleert.

Deze kritiek houdt in dat verzoeker zich erover beklagt dat door de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie en dienvolgens door de Minister van Binnenlandse Zaken onvoldoende rekening is gehouden ‘met zijn relaties met Belgen, met zijn familie en met andere personen welke hier regelmatig verblijven’.

De verwerende partij antwoordt hierop dat bij vergelijking van de inhoud van het advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie, waarvan de Minister van Binnenlandse Zaken de motieven heeft onderschreven en overgenomen, met de inhoud van de door verzoeker

voorgelegde stukken (stukken 1-5 en 14-18) en de door hem ter zitting van de genoemde kamer afgelegde verklaringen (stuk 21), genoegzaam blijkt dat verzoekers kritiek niet opgaat.

De sociale relaties die uit de genoemde stukken en verklaringen kunnen worden afgeleid blijken wel degelijk in aanmerking te zijn genomen (er wordt in het advies melding van gemaakt), maar werden onvoldoende overtuigend geacht om als voldoende duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen te kunnen gelden.

Verzoeker voert noch toont aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste ‘middel’ is onontvankelijk, minstens ongegrond.”;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende aanvoert :

“Aangaande het eerste middel:

XXX. meent dat de Kamer van de Commissie en dienvolgens de Minister onvoldoende rekening hield met zijn relaties met Belgen, en/of met zijn familie welke hier legaal verblijft.

XXX. brengt de volgende elementen voor ter overweging van de Raad van State:

zijn familiale binding:

XXX is naar België gekomen om zich bij zijn (enige) broer S O (die zelf gehuwd is met een Belgische) te komen vestigen. Deze laatste baat alhier een kleine firma uit; (lees stuk 1)

XXX. heeft hier al enkele kleine jobs gehad, en volgde ook op school en “leerde op de straat” ondertussen wat Nederlands.

Ivm. zijn sociale relaties:

Tijdens zijn verblijf te lande leerde hij verschillende mensen kennen die thans een woordje ten beste voor hem opschreven: zoals

- S. M. uit Ekeren (stuk 2)
- C.D. uit Deurne (stuk 3)
- G. H. uit Molenstede (stuk 4)
- J. D. uit Molenstede (stuk 5)

Ivm. met zijn arbeidszin:

Mr. S. E. werkt deeltijds bij bvba Minas te Antwerpen. De loonbons vanaf juli 2000 tot april 2001 worden voorgelegd; (stukken onder nr.6)

Op 24/4/01 is hij aangeworven door Vleesgroothandel Marmo NV uit Molenstede.

De loonbrieven worden neergelegd. (stukken onder nr.7)

Begin 2000 richtte zijn broer O. een vennootschap op om oorspronkelijk een restaurantje in Kortenberg te beginnen. Uiteindelijk werd gekozen voor een uitbatingsetel in Herentals, met uitbreiding van de handelsactiviteit naar import (Egyptische fruitdranken) / export drinkwater (ontziltingssystemen) België-Egypte. Zowel volgens mr. H. als O. heeft E. S. een nuttige inbreng in de handel van Avamina deels als boekhouder, deels als contactpersoon met Egypte. (lees stuk 8)

Ivm. zijn integratie:

mr. S. O. toont

- zijn aansluitingsattest bij de mutualiteit (stuk 9)
- zijn bankkaart en Makrokaart (stuk 10).

Tot slot heeft hij zich ingeschreven bij de autorijschool voor het voorbereiden van het theorie- en praktijkexamen tot het verkrijgen van een Belg. rijbewijs.(11)”;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel in essentie aanvoert dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden, doordat “de Minister van Binnenlandse Zaken onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn relaties met Belgen, met zijn familie en met andere personen die hier regelmatig verblijven”;

Overwegende dat de bestreden beslissing gebaseerd is op motieven die terug te vinden zijn in het administratief dossier; dat zij met betrekking tot de duur van het verblijf in België stelt dat betrokkene over een Schengenvisum beschikt dat in maart 1998 werd afgeleverd; dat hij in het schooljaar 1998-1999 met vrucht een cursus Nederlands gevolgd heeft in het centrum volwassenenonderwijs (STLB) te Antwerpen, doch dat hij voor het schooljaar 1999-2000 enkel een bewijs van inschrijving voorlegt; dat hij bij zijn

broer te Scherpenheuvel verblijft, die gehuwd is met een Belgische vrouw; dat deze broer, de heer XXX dit ter zitting bevestigt; dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanvrager bijna twee jaar in België verblijft op het ogenblik van de aanvraag, doch dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat dit verblijf ononderbroken was; dat de Commissie voor regularisatie met betrekking tot de verdere bewijzen van sociale bindingen en integratiewil stelt dat betrokkene tijdens het schooljaar 1998-1999 met vrucht een cursus Nederlands heeft gevolgd, doch dat er voor het schooljaar 1999-2000 enkel een inschrijving is maar geen bewijs van regelmatige aanwezigheid of examen; dat betrokkene samen met zijn broer bij akte van 14 februari 2000, verleden voor notaris P. Goossens te Grobbendonk, een bvba heeft opgericht, volgens de verklaring ter zitting met de bedoeling een restaurant te openen in Kortenberg; dat hij een voorlopige vergunning tot tewerkstelling d.d. 18 juli 2000 bijbrengt en een loonafrekening als arbeiderkeukenhulp in de bvba Minas te Antwerpen vanaf juli 2000; dat de Commissie voor regularisatie echter meent dat, aangezien de termijn gedurende dewelke de aanvrager in België verbleef veel korter is dan de wet vooropstelt, hij des te meer de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen moet kunnen aanwijzen; dat zij meent dat de aangehaalde gegevens onvoldoende overtuigend zijn om in het kader van de wet van 22 december 1999 voor regularisatie in aanmerking te komen;

Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en niet kennelijk onredelijk voorkomen; dat de door verzoeker aangehaalde gegevens niet overtuigen; dat immers, wat de in artikel 9, eerste lid, 9/, van de Regularisatiewet bedoelde termijn betreft, de aanvrager eerst en vooral moet bewijzen dat hij sinds zes jaar in België verblijft, hetgeen in casu niet het geval is; dat verzoeker immers manifest niet voldoet aan de voorwaarden vervat in voornoemd artikel 9, eerste lid, 9/, en dit ook niet weerlegt in zijn verzoekschrift, dat hij evenwel bij gebrek aan een dergelijk bewijs, des te meer de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen moet aantonen; dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift aanvoert dat de Minister van Binnenlandse Zaken onvoldoende rekening hield “met zijn relaties met Belgen, met familie en met andere in het Rijk verblijvende personen”; dat hij in zijn memorie van wederantwoord elementen en stukken aanvoert om voormelde sociale relaties en zijn integratiewil aan te tonen; dat met het merendeel van deze stukken, althans wat de stukken betreft die verzoeker ten tijde van zijn regularisatieaanvraag heeft voorgelegd aan de Commissie voor regularisatie, rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, doch dat zij onvoldoende overtuigend werden bevonden om voldoende sociale bindingen en humanitaire redenen aan te tonen; dat de Commissie voor regularisatie, met de stukken die verzoeker in zijn memorie van wederantwoord ter staving van zijn sociale relaties opgeeft, geen rekening kon houden, vermits verzoeker deze stukken niet heeft neergelegd ten tijde van zijn regularisatieaanvraag; dat uit de lezing van bedoelde bijkomende stukken bovendien blijkt dat daaruit geen gegevens naar voor komen die verzoeker niet reeds ten tijde van de behandeling van zijn regularisatieaanvraag heeft aangebracht of had kunnen aanbrengen;

dat verzoeker overigens niet aantoont dat de documenten die hij bij zijn memorie van wederantwoord voegt van die aard zijn dat zij op doorslaggevende wijze de bestreden beslissing hadden kunnen wijzigen; dat de Minister derhalve op goede gronden zijn beslissing heeft gemotiveerd door daarin te vermelden dat hij de overwegingen vervat in het advies van de Commissie voor regularisatie onderschrijft en overneemt; dat het eerste middel niet gegrond is,

2.2.1. Overwegende dat verzoeker zijn tweede middel als volgt adstrueert :

“Ondergeschikt en tweede: Het postnummer verwerkt in het dossiernummer, welk XXX bij de aanvang van de procedure kreeg nl. 3271 2000126/00003 is niet volledig hetzelfde als waarop de nota van de Commissie (en de begeleidende toezendingsbrief van de minister) zich steunt: nl. 3270 2000126/00003.

XXX zou niet graag hebben dat nadelige stukken van een ander dossier meegespeeld hebben in de beoordeling van zijn aanvraag. Hij vraagt de vernietiging wegens de mogelijkheid van twijfel en/of gebrek aan zorgvuldigheid.”;

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“Aangezien verzoeker als tweede ‘middel’ opwerpt: ‘ondergeschikt: Ten tweede: Het postnummer verwerkt in het dossiernummer, welk XXX bij de aanvang van de procedure kreeg nl. 32712000126/00003 is niet volledig hetzelfde als waarop de nota van de Commissie (en de begeleidende toezendingsbrief van de minister) zich steunt: nl. 32702000126/00003.

XXX zou niet graag hebben dat nadelige stukken van een ander dossier meegespeeld hebben in de beoordeling van zijn aanvraag.

Hij vraagt de vernietiging wegens de mogelijkheid van twijfel en/of gebrek aan zorgvuldigheid.’

Verzoeker vordert in een tweede en ondergeschikt ‘middel’ de nietigverklaring van de bestreden beslissing ‘wegens de mogelijkheid van twijfel en/of gebrek aan zorgvuldigheid’.

De verwerende partij is weerom (cf. immers supra, de repliek op het eerste middel) van oordeel dat dit ‘middel’ als onontvankelijk dient te worden beschouwd bij gebreke van een voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, noodzakelijk opdat het bestaan zou kunnen worden aangenomen van een middel als bedoeld in art. 20, lid 2, 2/ van het zgn. Procedurereglement Vreemdelingenzaken (Koninklijk Besluit dd. 9.7.2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Zij verwijst in dat verband naar hetgeen zij bij de beantwoording van het eerste middel heeft vermeld m.b.t. de naar analogie toepasbare rechtspraak van de Raad van State, alhier als uitdrukkelijk hernomen te beschouwen.

Ter ondersteuning van haar stelling wijst zij er op dat verzoeker zelfs geen enkele aanduiding verstrekt nopens de aard van de door hem ingeroepen rechtsregel, laat staan dat hij deze rechtsregel op een voldoende duidelijke en precieze manier zou weergeven.

Nochtans zijn ‘mogelijkheid van twijfel’ en ‘gebrek aan zorgvuldigheid’ essentieel feitelijke gegevens, zodat uit het middel zou moeten kunnen worden opgemaakt welke rechtsregels verzoeker door het vermeende bestaan ervan geschonden acht, wat dus echter niet het geval is.

Het verdere verweer van de verwerende partij wordt (ook hier) dan ook louter ten subsidiaire titel vermeld, uitgaande van de concrete - dus niet vanuit het oogpunt van een welomschreven rechtsregel benaderde - kritiek van verzoeker.

Verzoeker houdt voor dat het postnummer verwerkt in het dossiernummer waaronder zijn verblijfsregularisatieaanvraag is ingediend geworden, verschilt van dat ‘van de nota van de Commissie (en de begeleidende toezendingsbrief van de minister)’ en stelt dat hij ‘niet graag (zou) hebben dat nadelige stukken van een ander dossier meegespeeld hebben in de beoordeling van zijn aanvraag’.

Echter, uit het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat in het aanvraagformulier opgemaakt n.a.v. de indiening van verzoekers (verblijfs)regularisatieaanvraag reeds het nummer beginnend met het postnummer ‘3270’ is vermeld geworden (zie

stuk 13 van het genoemde administratief dossier) en dat gedurende de ganse behandeling van de aanvraag dit nummer is gebruikt geworden.

Met zijn vermelding dat hij ‘niet graag (zou) hebben dat nadelige stukken van een ander dossier meegespeeld hebben in de beoordeling van zijn aanvraag’, levert verzoeker ook geen enkele concrete aanduiding dat dit laatste daadwerkelijk zou zijn gebeurd of dat dit aannemelijk zou zijn.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, en inzonderheid uit de dossieranalyse en de nota van het onderzoekssecretariaat en uit het advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie (zie stukken 22-27 en 68-69 van het administratief dossier van de verwerende partij), blijkt trouwens geenszins dat er rekening zou zijn gehouden met ‘nadelige stukken van een ander dossier’, wel integendeel.

Ook het tweede middel is onontvankelijk, zo niet ongegrond.”;

Overwegende dat verzoeker omtrent het tweede middel geen bijkomende uiteenzetting geeft in zijn memorie van wederantwoord;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel in essentie de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, doordat het postnummer, verwerkt in het dossiernummer, dat verzoeker bij de aanvang van de procedure kreeg, niet volledig hetzelfde is als dat waarop de nota van de Commissie voor regularisatie zich steunt; dat verzoeker verder aanvoert dat “hij niet graag zou hebben dat nadelige stukken van een ander dossier meegespeeld hebben in de beoordeling van zijn aanvraag”; dat uit het administratief dossier blijkt dat het om een louter materiële vergissing gaat, die verzoeker niet in zijn belangen heeft geschaad, vermits in het aanvraagformulier, opgemaakt naar aanleiding van de indiening van verzoekers regularisatieaanvraag reeds het nummer beginnend met het postnummer ‘3270’ is vermeld en dat gedurende de ganse behandeling van de aanvraag dit nummer is gebruikt; dat verzoeker geenszins aantoonst dat hij door deze materiële vergissing zou zijn benadeeld; dat hij evenmin concrete elementen aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat gegevens uit een ander dossier mogelijks zouden hebben meegespeeld in de beoordeling van zijn aanvraag; dat uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, inzonderheid uit de dossieranalyse en de nota van het onderzoekssecretariaat en uit het advies van de Tweede kamer van de Commissie voor regularisatie, geenszins blijkt dat er rekening zou zijn gehouden met ‘nadelige stukken van een ander dossier’; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.